

SZEMÜNK ELŐTT

- a bibliai próféciák kutatása -

Jefferey Pippenger -től

12. Az északi király (2. rész)

- Az utolsó Idő -

Az elmúlt tanulmányban megpróbáltuk éreztetni, hogy amikor elkezdjük hirdetni a profetikai üzenetet, a nagy küzdelem fényében kell azt tennünk. Rá kell mutatnunk – a történelem és a prófécia alapján – arra, ahogy a nagy küzdelem a történelemre és a próféciákra az idők elejétől az idők végéig hatott.

Az egyik jelkép, amelyet érintettünk az, hogy a próféta bemutatása szerint Isten ellenfele az idők végén egy olyan ellenség lesz, amely északról jön. Ezt az ellenséget jelképezi Babilon és néha Asszíría, aki különben Babilon típusa. Ez az ellenség a királyok királya (kis „k”-val), és magán viseli Sátán azon tulajdonságát, hogy trónra ül, Krisztusként jelenik meg, és az Ő helyét akarja elfoglalni.

Az elsődleges értelem

A szabály, amit körülírtunk az „Első és utolsó” című tanulmányban, ez: Jézus az első és az utolsó. Isten Igéjében azt találjuk, hogy valahányszor egy téma először jelenik meg a Szentírásban, az a legfontosabb és legátfogóbb az illető téma megjelenési helyei közül a jelentést és az üzenetet illetően. A másik alkalom, amikor az a bizonyos téma különösen fontos, az az utolsó hely, ahol megjelenik a Szentírásban. A közbelső megjelenés is fontos információkat nyújthat a történetről, de sosem változtatja meg az eredeti értelmet.

Egy klasszikus példa erre az, amit mindnyájan ismerünk: 1Móz 3:15 – egy nagyon egyszerű biblia-vers. 1Móz 3:15 az örökkévaló evangélium minden részét tartalmazza. A Bibliában ennek összetevői csak fényesebbé válnak és kiszélesednek, de nem hoznak új, az előzőtől eltérő, különleges értelmet.

Vannak különböző bibliai írók is, akiknek egyéni bizonyágtételében szintén megtalálható ez a szabály. Megtalálható a Dániel könyvében is, az 1. fejezet 1-2 versében: „Jojakim, Júda királya uralkodásának harmadik esztendejében jöve Nabukodonozor, a babiloni király Jeruzsálemre, és megszállá azt. És kezébe adá az Úr Jojakimot, a Júda királyát, és az Isten háza edényeinek egy részét; és vivé azokat Sineár földére, az ő istenének házába, és az edényeket bevivé az ő istenének kincsesházába.”

Dániel története azzal kezdődik, hogy Babilon megtámadja és legyőzi Jeruzsálemet. Jeruzsálem ellen megy, és megnyeri a csatát. Dániel története a 11:45 versben ér véget: „És [az északi király, Babilon] felvonja az ő sátor-palotáját a tengerek és a dicső szent hegy között; és végére jut, és senki sem segít rajta.” (Dániel 11:45)

Ez itt a modern Babilonra utal (pápaság), amely megpróbálja bevenni a modern Izraelt (Isten népe a vasárnapi törvény után), de ezúttal sikertelenül. Dániel könyve elején és végén megtaláljuk a két történetet, és miközben mindkettőt szemléljük, azt is elfogadhatjuk, hogy a 45. versben megjelenő északi király Babilon királya, aki itt éri végét. Nem úgy tűnik, hogy sok modern érv léteznék az ellen, hogy a 45. versben levő északi király maga a pápaság. Az advent történelemben számos érv támasztja ezt alá.

Eltérő érvelések vannak ugyan Dán 11. fejezetének utolsó hat versét illetően a mai adventizmusban, de nem ismerünk ezekkel a versekkel kapcsolatban olyan komoly bizonyítékot, miszerint az utolsó hat versben megjelenő északi király nem a pápaság lenne. A számos eltérő nézetben a közös az, hogy egyik sem kívánja elfogadni, hogy ott a pápaságról van szó.

A dicső föld és a dicső szent hegy

Miért nem ugyanaz a **dicső föld** és a **dicső szent hegy**? Hát maga a tény, hogy mindkettő tartalmazza a „dicső” jelzőt, még nem jelenti azt, hogy ugyanarról van szó. Sőt, azzal, hogy Dániel dicső földről beszél egyfelől, és dicső szent hegyről másfelől, éppen azt hangsúlyozza, hogy **a kettő különbözik egymástól**. Mégis vannak személyek, akiknek véleménye szerint – mivel mindkettő tartalmazza a dicső szót –, ugyanarról van szó, és a dicső kétszeri használatával érvelnek.

Ma'reh - Chazon

Dániel 8-ban két szó jelenik meg, amelyet a „látomás” szóval fordítanak. Ezek két különböző héber szóból származnak: az első szó a „mar'eh” (=

pillanatfelvétel), a második a „chazon” (= teljes látomás). Az egyik rövididejű látás, a másik teljes látás.

A mód, ahogyan értelmezzük ezt a két szót, befolyásolja a 8. fejezet 13. versének értelmezését: „*És hallék egy szentet szólni; és monda egyik szent annak, aki szól vala: Meddig tart e látomás [chazon] a mindennapi ~~áldozat~~ és a pusztító vétek felől? S a szent hely és a sereg meddig tapostatik?*” (Dániel 8:13) Az itt megjelenő szó a „chazon”, és a **teljes látomásra** utal. Dániel 8. fejezetének teljes látomására.

Mennyire fontos ez a kérdés? Az adventizmus alapjára válaszol! Ha meg akarjuk érteni a kérdésre adott választ, előbb meg kell értenünk a kérdést! És a kérdés a következő: mennyit tart az a látomás, amely a médek és perzsák idejében kezdődik, túllép a görögökön, túllép a pogány Rómán, és túllép a római pápaságon? Ha azt hisszük, hogy ez csupán egy pillanatfelvétel [*mar'eh*], akkor nem értjük meg a kérdés szándékát. Pontosnak kell lennünk e szóval [látomás] kapcsolatban, ha meg akarjuk érteni a kérdést, utána meg a választ.

A mai adventizmusban sokan nem figyelnek oda erre a szóra. Az történik, hogy a „*mar'eh*” értelmét ebben a versben a „chazon”-ra akarják ráhúzni azzal a szándékkal, hogy a látomás végét hangsúlyozzák. És nem törődnek azzal, hogy a látomás végének hangsúlyozásával téves képet alkotnak a „mindennapiról”.

Ha netán a Conradi értelmezését követnénk – ami 1901-ben kezdett el érvényesülni az adventizmusban – és azt hinnénk, hogy a „mindennapi” Krisztus mennyei szentélyben végzett munkájára utal, akkor általában a történészek szerint a pont a történelemben, amelyről elmondhatjuk, hogy a katolicizmus bevezette a hamis misét, az a III. vagy IV. század. (Nemrég Bacchiocchi testvér elmondta, hogy bizonyos értelemben a pápaság már a II. században hatalmat gyakorolt). Akkor jöhetett csak be az a mindennapi, aminek célja Krisztus mennyei szolgálatának semlegesítése volt. De ekkor feltevődik a kérdés: mennyit fog tartani a mindennapiról szóló látomás? A legrégebbre, amire visszamehetnénk a történelemben, az a II. század, még akkor is, ha Bacchiocchi kijelentését használjuk. De akkor a kérdés a következőképpen fog szólni: „Mennyit tart a látomás, amely a II. században kezdődik?” És ha így áll a dolog, akkor mi történik 1844-el? Eltűnik ... Valamikor 2500-ban fog beteljesedni ... És mindez egy szóra épül: „látomás”.

Ha viszont úgy hisszük, ahogy az úttörőink is hitték, azaz, hogy a „mindennapi” a pogányságot jelenti, akkor Dániel 8-ban a médekről és perzsákról szóló látomás, a médek és perzsák idejében kezdődik

el. És mi történt a médek és perzsák idejében? Három rendeletet adtak ki.

Így pontosan annál a történetnél vagyunk, amelyet az úttörőink is e prófécia kezdetének tartottak. És most már a válasznak is van értelme. Tehát a „látomás” szó nagyon sok mindenre kihat.

A (teljes) látomás [chazon] bepecsételése

A 26. versben mindkét szóval találkozunk: „*És az estvéről és reggelről való látomás [ma'reh], amely megmondattott, igazság; te azonban pecsételd be a látomást [chazon], mert sok napra való.*” (Dán. 8:26) Az első szó, amelyet „látomásnak” fordítanak, az, amelynek értelme a „pillanatfelvétel”, az esték és reggelek látomása. Amikor a 26. versben az estékről és reggelekről beszél, mire utal? A 14. versre: „*És monda nékem: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága.*” (Dán. 8:14) A héberben is az áll, hogy 2300 estéig és reggelig (azaz 2300 napig), és ugyanaz a kifejezés jelenik meg a 26. versben is, akár a 14-ben. Dániel bepecsételte a látomást, amely a médek és perzsák idejében kezdődik és 1844-ig tart. Az egészet bezárta.

A (pillanatfelvétel) látomás [ma'reh] megértése

Térjünk most a 15. versre. Miután Dániel a teljes látomást látja (*chazon*), angyal jelenik meg, aki azt a parancsot kapja, hogy magyarázza meg a pillanatfelvételszerű látomást (*ma'reh*), azaz a 2300 napról szóló látomást: „*És lón, hogy mikor én, Dániel, látám e látomást [chazon], és keresém az értelmét: íme előmbe álla egy férfiúhoz hasonló alak. És emberi szót hallék az Ulai közén; kiálta pedig és monda: Gábiel, értesd meg azzal a látást [ma'reh]!*” (Dániel 8:15-16)

Gábieltől nem azt kérték, hogy a teljes látomást magyarázza meg. Itt a „*mar'eh*” jelenik meg! „*Gábiel, értesd meg azzal a látást [mar'eh - pillanatfelvételt]!*” (Dániel 8:16) „*Értesd meg vele a 2300 napról (estvéig és reggelig) szóló látomást [mar'eh]!*”

A 17. versben Gábiel egy újabb parancsot kapott: „*értesd meg vele a pillanatfelvételszerű látomást [mar'eh]*”, a 2300 napról szóló látomást. „*És oda jöve, ahol én állék, és amint jöve, megrettenék és orcámra esém, és monda nékem: Értsd meg, embernek fia! mert az utolsó időre szól ez a látomás [chazon].*” (Dániel 8:17)

Tehát Dániel a pillanatfelvételszerű látomást látja, a 2300 napról szólót, és Gábiel, a legmagasabb rangú angyal azt a parancsot kapja, hogy magyarázza meg Dánielnek ezt a látomást. Mit mond Gábiel? A nagy engesztelési napról beszél? Az ünnepnapokról? A Szentély berendezéséről? Miről beszél? Miután azt a parancsot kapta, hogy magyarázza meg a 2300

napos látomást, mit mond? Gábrriel Dánielnek csupán ennyit mondott: „... az utolsó időre szól ez a **látomás** [chazon]”. Ennyit.

Olvassuk tovább: „*És mikor szóla velem, ájultan esém orczámmal a földre; de megillette engem, és helyemre állíta; És monda: Íme, én megmondom néked, mi lesz a **haragnak végén?** Mert a **végső időre** szól.*” (Dániel 8:18-19)

Ez az egyetlen dolog, amit a 2300 napról szóló látomásról mond az, hogy a látomás „*az utolsó időre*”, vagyis „*a végre*”, a „*végső időre*” szól. Ennyi.

A végső idő – az utolsó idő – a vég

Meg kell értenünk e fejezet alapján, hogy 1844. október 22. profetikus értelemben „*az utolsó idő*” volt. Az volt a „*végső idő*”, a vég!

Az ihletett Írásban céltudatosan volt feljegyezve az, hogy Gábrriel parancsot kapott a látomás megmagyarázására, és az egyedüli dolog, amit Dánielnek elmondott, az volt, hogy a látomás „*az utolsó időre szól*”. És ha a látomás „*az utolsó időre szól*”, akkor az az idő a „*végső idő*”, a „*vég*”.

Ha A = B, és B = C, akkor C = A!

Ha a „*végső idő*” a „*vég*”, és a „*vég*” az „*utolsó idő*”, akkor „*az utolsó idő*” a „*végső idő*”.

Dán 11:24

Nagyon sok mai adventista nem érti ezt a verset, de az úttörők megértették. A 24. vers a pogány Rómával foglalkozik, és ezt mondja: „*Alattomban [a pogány Róma] még az ország gazdag részeibe is behatol, és azt cselekszi, amit nem cselekedtek sem az ő atyái, sem az ő atyáinak atyái: zsákmányt, prédát és gazdagságot tékozol előlük, és az erősségek ellen is cselt kohol, de csak egy ideig.*” (Dániel 11:24)

Az úttörők helyesen mondanák el azt, hogy e vers utolsó mondataiban az „*ellen*”-nek fordított szót a Bibliában néha „*-ból, -ből*”-nek is fordítják. Némely bibliakommentár egyetért velük: e vers utolsó részének leghívebb fordítása szerint a pogány Róma „*az erősségekből is cselt kohol, de csak egy ideig*”.

Az úttörők azt is elmondanák nekünk, hogy a pogány Róma erőssége Róma városa volt, és e bibliavers szerint a pogány Róma kiárasztja tekintélyét a birodalmán túl, az ő erősségén – Róma városán – túl, de csak „*egy ideig*”.

Mit jelent, az „*egy ideig*”?

Ez egy időprófécia, és arról szól, mennyi ideig fogja uralni a pogány Róma a világot. A következő idézet Uriah Smith-től származik:

„*E bibliavers utolsó részéről Newton püspök elmondja, hogy az erősségekből koholt cselt, nem pedig azok ellen. Ez az, amit a rómaiak tettek hét dombot átfogó erődítményükből. Az „egy ideig” kétségtelenül profetikus idő, azaz 360 év. Mikortól kell számítani ezeket az éveket? Valószínű, hogy a következő versben bemutatott eseménytől ...*”

Uriah Smith tovább folytatja, és elmondja, hogy a pogány Róma a világot a legteljesebben az Actium-i csatától, azaz Kr. e. 31-től kezdte uralni:

„... A csatára Kr.e. 31. szeptember 2-án került sor az Ambracia nevű öbölben, Actium városának közelében. A világ feletti uralom volt a cél, amiért e könyörtelen harcosok – Antonius és Cézár – egymással szembeállt. A harc sokáig döntetlen volt, kimenetelét Kleopátra befolyásolta. A csata hevétől megrémülve elmenekül, miközben követi őt az egész egyiptomi sereg” (Daniel and the Revelation, Uriah Smith, p. 273-275).

Az úttörők megértették: a 24. versben időprófécia szól arról, hogy mennyi ideig uralta a pogány Róma a világot. Kr. e. 31-ben kezdődött, és ez a harc Antonius, Kleopátra és Cézár története. Olyan történelmi esemény ez, amely igen jól dokumentálható. Mindannyian hallottunk róla. Időprófécia szól arról, hogy mennyi ideig uralta a pogány Róma a világot, valamint prófécia arról, hogy mennyi ideig fogja a pápaság uralni a világot.

A pogány Róma Kr.e. 31-től kezdte teljhatalommal uralni a világot. De valaminek történnie kellett, mielőtt a pogány Róma a világot teljhatalommal uralhatta. Ha Dán 8:9-hez lapozunk, az ihletett Ige elmondja, hogy minek kellett megtörténnie ahhoz, hogy a pogány Róma teljhatalommal uralkodhasson: „*És azok közül egyből egy kis szarv támada ...*” (Dán. 8:9) E kis szarv itt Rómát jelképezi, mindkét fázisában, de elsődlegesen a pogány Rómáról van szó.

Elmondja továbbá, hogy a kis szarv „... *nagyon megnöve délre, napkeletre és a kívánatos föld felé.*” Ahhoz, hogy a pogány Róma teljhatalommal uralja a világot, három földrajzi területet kellett legyőznie: Szíriát, Palesztinát és Egyiptomot. A harmadik földrajzi területet a pogány Róma Kr.e. 31-ben hódította meg, és attól a ponttól kezdve a pogány Róma teljhatalommal uralkodott a világ felett 360 éven át.¹

Ha Dán. 11:27-29-hez lapozunk, ezt olvashatjuk: „*De ennek a két királynak szíve is gonoszt forral, és egy asztalnál hazugságot szólnak egymásnak; de siker nélkül, mert a vég még bizonyos időre elmarad. Azért visszatér az ő földére nagy gazdagsággal; de az*

¹ Kr.e. 31 az Actiumi csatától egészen Kr.u. 330 amikor Constantín áttette a birodalom fővárosát Rómából Konstantinápolyba = 360 év uralkodási ideje.

ő szíve a szent szövetség ellen van, és ellene tesz, és újra visszatér az ő földére. Bizonyos időben megjő, és délre megy: de nem lesz utolszor úgy, mint először volt.” (Dániel 11:27-29)

Itt ugyancsak a pogány Rómáról van szó, és a 360 éves időszak történelméről, mialatt a pogány Róma a világot uralta. Elmondja, hogy mikor ér véget Róma uralkodási ideje. „A vég” és ez a „bizonyos idő”, amely ezekben a versekben megjelenik, a 360 éves időszaknak a vége, azon időszaknak a vége, amely alatt a pogány Róma a világot uralta.

Egy időprófécia vége – Dániel könyvében

Dániel könyvében, amikor a próféta szemlélteti, hogy mikor ér véget egy időprófécia, 3 kifejezést használ: „**az utolsó idő**”-t, ami az időprófécia végét jelenti, a „**bizonyos idő**”-t, ami szintén az időprófécia végét jelenti, vagy a „**vég**”-et, ami ugyancsak az időprófécia végét jelenti. Ezt láttuk Dániel 8. fejezetével kapcsolatban is.

Dán. 11:24-ben egy időpróféciával találkozunk, ahol a próféta újra arra tanít, hogy az időprófécia végét profetikus értelemben „**vég**”-nek és „**bizonyos időnek**” nevezik.

Uriah Smith megértette, hogy itt a 360 évre szóló időprófécia végéről van szó, és a következőképpen beszél ezekről a versekről: „A „bizonyos idő” valószínűleg a 24. vers időpróféciájára utal, amit korábban már említettünk. Amint láhattuk, beteljesedését **Kr.u. 330-ban** érte el ... A birodalom székhelyének Konstantinápolyba való áthelyezése a birodalom bukásának előjele volt. Róma elvesztette tekintélyét. A birodalom nyugati részét idegen ellenségek támadták meg. Konstantin halálakor a birodalom három részre oszlott ...”

Hány részre szakadt a Római Birodalom? Először kettőbe: a keleti és a nyugati részre, amikor Konstantin a birodalom fővárosát Rómából Konstantinápolyba költöztette (Kr.u. 330). Majd mind a két rész három-három részre oszlott fel. A Keleti Birodalmat Konstantin három részre osztotta fel három fia között. A Nyugat-Római Birodalom kormányzatának pedig három adminisztrációs része volt: a császár², a szenátus³ és a prokonzul⁴.

² A Caesar a végrehajtó hatalom, ez az állandó irányító állami szerv, a kormány vezetője, hasonló az amerikai Elnökhöz.

³ A Szenátus a törvényhozó hatalom, a törvények alkotásával és megszavazásával foglalkozik, hasonló az amerikai Kongresszushoz.

⁴ A Prokonzul a bírói hatalom, a törvények értelmezésével foglalkozik, hasonló az amerikai Legfelső Bírósághoz.

Miért fontos mindez? Azért, mert ha a trombitákkal foglalkozunk, mindegyre egyharmadról, egyharmadról és egyharmadról van szó. Úttörőink megértették, hogy annál a bizonyos trombitaszónál a birodalom melyik harmada esett el.

Tehát Róma Keletre és Nyugatra oszlik, majd feloszlik három-három részre. És utána tízre oszlik. A következő már nem felosztás, hanem inkább kivonás. A tízből három kiszakíttatik. Utána pedig egy hozzáadás (kiegészítés) történt.

„... Konstantin halálakor a birodalom három részre oszlott három fia, Constantius, II. Constantin és Constans között. Az északi barbár népek ezt követően hódítani kezdtek és egyre jobban terjeszkedtek, míg Kr. u. 476-ban a Nyugati Birodalom hatalmát veszítette ...” (Daniel and the Revelation, p. 280)

Amint a birodalom fővárosát Rómából Konstantinápolyba helyezték (Kr.u. 330), a barbár népek elkezdték a birodalom feldarabolását. A Jelenések könyvének trombitái kezdtek megszólalni. De figyeljük csak meg Uriah Smith idézetének utolsó részét: „... Ez már valóban eltért a próféciában bemutatott két korábbi mozdulattól. Ehhez a végzetes lépéshez a birodalom székhelyének Rómából Konstantinápolyba való áthelyezése közvetlenül hozzájárult” (Daniel and the Revelation, p. 280). Úttörőink megértették, hogy amikor a fővárost átköltöztették, az a **véget** jelentette. (Két vagy három tanú vallomásra álljon minden dolog.)

A Dániel könyvében már kétszer láttuk, hogy egy időprófécia vége „**az utolsó idő**”, a „**bizonyos idő**” vagy a „**vég**”. Nagyon egyszerű.

A pusztító utálatosság

Dán 11:31: „**És seregek állanak fel az ő részéről, és megfertéztetik a szenthelyet, az erősséget, és megszüntetik a mindennapit ~~áldozatot~~, és felteszik a pusztító utálatosságot.**”

Általánosan elfogadott tény, hogy „**a pusztító utálatosság**” a **31. versben a pápaság**. Ebben mindannyian egyetértünk. A 31. vers elmondja, hogy mikor jut hatalomra a pápaság. Az első néhány mondatban arról a dinamizmusról is szól, ahogyan hatalomra jut, de az év, amikor „**felteszik a pusztító utálatosságot**”, az 538, azaz az 1260 éves időszak kezdete.

Íme Uriah Smith magyarázata: „...**És felteszik a pusztító utálatosságot.**” Miután majdnem teljesen bemutatuk, hogy miből áll **a mindennapi áldozat**, azaz **a pogányság** megszüntetése, most azt kérdezzük, hogy mikor teszik vagy állítják fel **a pusztító utálatosságot, azaz a pápaságot**. Az emberszemmel rendelkező kis szarv nem tévovázott meglátni a terjeszkedésre és fejlődésre nyíló szabad utat. 508-tól

kezdvé egyetemes felsőbbbségre való törekvése páratlan volt ...”

Miért 508-tól? Mert akkortól kezdve hajolt meg Róma előtt a 7 európai király, és Róma teljes mértékben használhatta ezek hadseregeit. Megnyílt előtte az út. És még történt valami. A 7 európai király semmilyen katonai ellenállást nem tanúsított.⁵

„... A teljes osztrógót nemzet összegyűlt Róma ostromára; fáradozásuk azonban sikertelennek bizonyult. Seregük egyre csak apadt a város falainál való gyakori és vérengző összecsapásokban; az 1 évet és 9 napot tartó ostrom alatt majdnem az egész nép odaveszett. 538 márciusában a veszély más irányból is fenyegette őket, ezért abba hagyták az ostromot, felégették sátraikat, és sietve, zavartan vonultak vissza mégpedig **oly csekély számban**, hogy **alig tudták megőrizni nemzetük életben maradását**.

Így szakítottatott ki a gót szarv – a három közül az utolsó – a Dániel 7-ben levő kis szarv elől. Most már semmi sem állt a pápa utjában abban, hogy gyakorolhassa azt a hatalmat, amivel Justinianus 5 évvel korábban felruházta őt. **A szentek, az idők és a törvények most az ő kezében voltak** – nem célként, hanem a tényként. Tehát ezt az évet kell annak az évnek tekinteni, amikor **felállított a pusztító utálatosság**, és elkezdődött előre megjövendőlt, 1260 évet tartó uralkodása” (Daniel and the Revelation, 283-288. oldal). Mindez 538 márciusában történt, amikor a három szarv közül az utolsót is kiszakították. Uriah Smith arról beszél, hogy már 5 évvel azelőtt Justinianus biztosította azt valamiről: „És a fenevad, a melyet láték, hasonló vala a párduchoz, és az ő lábai, mint a medvéé, és az ő szája, mint az oroszlán szája; és a sárkány adá az ő erejét annak, és az ő királyiszkét és nagy hatalmat” (Jel. 13:2). E vers szerint a pogány Róma a római pápaságnak három dolgot ad át: **hatalmát, királyiszkét és erejét**.⁶

533-ban Justinianus civil tekintélyét a Római pápának adta azzal, hogy az egyház fejévé és az eretnekek üldözőjévé tette. 5 évet várt addig, amíg gyakorolni tudta hatalmát, mikor az utolsó szarv is kiszakítottatott.⁷

Napokig – azok a napok [azokban a napokban]

⁵ Az első király aki a pápának alávetette magát Klodvig volt – a Francia király Kr.u. 496, és az utolsó, a 7-dik király, Artús volt – Anglia királya Kr.u. 508.

⁶ hatalmát (katonai hatalmát) – Kr.u. 508, királyiszkét (trónusát) – Kr.u. 330, erejét (civil hatalom) – Kr.u. 533.

⁷ Herulok – úgy Kr.u. 512, Vandálok – Kr.u. 534, Ostrogotok – Kr.u. március 538.

Ha továbbmegyünk, a 31. versben „a pusztító utálatosság” felállítására a pápaságra és 538 márciusára utal. A 32. versből a következőt olvassuk (ez az időszak amikor a pápaság uralja a földet): „És akik gonoszul cselekszenek a szövetség ellen, azokat hitszegésre csábítja hízelkedésekkel; ellenben az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekszik. És a nép értelmesei sokakat oktatnak, de hullanak **fegyver és tűz** miatt, **fogság** és **rablás** miatt **napokig** [angolul: „több napig“].” (Dán. 11:31-33)

Miről van szó? Arról, hogy amint a pápaság uralni kezdi a világot, elkezdődik az üldözés. És mennyit fog tartani az üldözés? Csupán annyit mond, hogy „**napokig**”. És a „**napokig**” itt minden bizonnyal az 1260 éves időszakra utal.

Mt. 24:22-ben Jézus mondja: „És ha **azok a napok** meg nem rövidítenének, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidítetnek majd **azok a napok**.”

White testvérnő magyarázatot fűz ehhez nem is egy helyen, és azt mondja: „Amikor a Megváltó az Olajfák-hegyén tanítványainak az egyház sokáig tartó megpróbáltatásáról, az 1260 éves pápai üldözésről beszélt – amelynek **megrövidítését megígérte** –, említést tett bizonyos eseményekről, amelyek megelőzik eljövételét, és meghatározta, hogy mikor tűnik fel közülük az első: „**Azokban a napokban**, az után a nyomorúság után, a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik” (Mk. 13:24). Az 1260 nap, illetve év, 1798-ban ért véget. Az üldözés negyed évszázaddal előbb majdnem teljesen megszűnt.” (A nagy küzdelem, 274. oldal).

Jézus az 1260 évre az „**azokban a napokban**” [„**azokban a napokban**” – Jel. 9:6] kifejezéssel utalt. Itt, Dániel könyvében a „**napokig**” [angolul: „**több napig**“ - Dániel 11:33] tartó üldözés egy másik fogalom, amely a pápaság 1260 éves üldözési tevékenységét jelenti. Két verssel korábban a pápaság elfoglalja helyét. „**Napokig**”, a kontextus szerint az 1260 éves pápai üldözésre vonatkoznak.

A „**Jézus élete**” c. könyvben White testvérnő a következő magyarázatot fűzi mindehhez: „**Jeruzsálem pusztulásáról Krisztus gyorsan áttér a legnagyobb eseményre, a Föld történelme folyamatának utolsó láncszemére, – Isten Fia méltóságban és dicsőségben bekövetkező eljövételére. E két esemény között a sötétség hosszú évszázadai tárulnak fel Krisztus tekintete előtt. Olyan évszázadok Krisztus egyháza számára, amelyeket vérrel, könnyekkel és kínszenvedéssel jelöltek meg. Az ezekre a jelenetekre való rátekintést Krisztus tanítványai akkor, ott még nem tudták elviselni. Jézus ezért csak röviden említi meg ezeket nekik. Ezt mondotta: „Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig. És ha **azok a napok** meg nem rövidítenének, egyetlen ember sem menekülhetne**

meg; de a választottakért megrövidítettek majd **azok a napok**” (Mt. 24:21-22). Több mint ezer évig olyan üldöztetésnek kellett eljőnie Krisztus követőire, amelyet a világ soha ezelőtt nem ismert. Krisztus hűséges bizonyágtevői közül milliókat és milliókat gyilkoltak meg. Ha Isten nem nyújtotta volna ki kezét népe megőrzésére, bizony mindnyájan elpusztultak volna. „De a választottakért – mondotta Jézus – megrövidítettek majd **azok a napok**” (Mt 24:22).” (*The Desire of Ages, Ellen G. White, p.630*)

Az „**azok a napok**” arra az időre utal, amikor a pápaság Isten népét üldözte.

A „**vég ideje**” – egy időprófécia vége

Ha tovább olvassuk Dán 11:34-től, ott a következőket találjuk: „**És miközben elhullanak, megsegíttetik kicsiny segítséggel, és sokan csatlakoznak hozzájuk képmutató beszédekkel. És elhullanak az értelmesekek közül is, hogy megpróbáltassanak, megtisztíttassanak és megféhérittessenek a **vég idejéig**; mert a rendelt idő még hátra van.**” (Dániel 11:34-35)

Dániel könyve szerint a „**vég ideje**” egy **időprófécia vége**. Dániel 8. fejezetében az a 2300-as időprófécia vége, Dán 11:24-29-ben pedig a 360 éves időprófécia vége, amely arról szól, hogy mennyi ideig fogja a pogány Róma a világot uralni. Amikor azt olvassuk, hogy az üldözés a „**vég idejéig**” tart, „**mert a rendelt idő még hátra van**” (Dán. 11:35), a bibliavers kontextusa révén elmondható, hogy a „**vég ideje**” 1798, de szakmai és profetikus szempontból Dániel könyvében a „**vég ideje**” általános értelemben **egy időprófécia vége**.

A 31. verstől a 40. versig a szóban forgó kérdés nem változik, ezért amikor a 40. vershez érünk, ahol a „**vég idejéről**” olvasunk, a prófécia diákjaként – a Dániel könyvére alapozva – mit kell meghatározni, hogy **milyen időpróféciáról van szó**. Visszalépünk a 31. vershez, és meglátjuk, hogy az alany a pápaság. Olyan időprófécia ez tehát, amely a pápasággal kapcsolatos: az 1260 év. Tehát ez itt 1798.

Mi történt 1798-ban? Berthier fogságba ejtette a pápát. A 40. vers azt mondja, hogy a „**vég idején**” – 1798-ban – a déli király összetűz a pápasággal (mert itt ugyanaz a kérdés folytatódik). És az „**összetűz**” ige valaki elleni háborút jelent.

Tehát anélkül, hogy valamit kihagytunk volna, a 40. vers 1798-ról szól, és elmondja, hogy 1798-ban háború indult a pápaság ellen. De akkor ki a déli király? Franciaországnak kell lennie! Franciaország. Az ateista Franciaország kezdte el azt a csatát.

Az alany ugyanaz

Térjünk vissza a 36. versre. Az egyetlen érv az adventizmus történelemében, mely szerint a 40. versbeli északi király nem lehet a pápaság, Uriah Smith-től származik, aki viszont átugorja a 36. verset. Egyetért azzal, hogy a 31-35-ig terjedő versekben a szóban forgó hatalom a pápaság. Majd a 36. vershez ér: „**És a [!] király a maga tetszése szerint cselekszik és felfuvalkodik és felmagasztalja magát minden isten felett, és az istenek Istene ellen is vakmerően szól, és szerencsés lesz, mígnem betelik a harag; mert ami elhatározott, az végre is hajtatik.**” (Dániel 11:36)

A maga tetszése szerint cselekszik, felfuvalkodik, felmagasztalja magát minden isten felett. Mindezek a pápai hatalom tulajdonságai. És ezek itt Uriah Smith szavai: „*A király, akiről itt szó van, nem jelentheti ugyanazt a hatalmat, amely korábban meg volt említve, azaz a pápaságot, mivel néhány jellemvonás nem illik rá.*”

„*Figyeljük meg a következő versben megjelenő kifejezést: „Nem gondol ... egy istennel sem ...” [Dániel 11:37] Ez sosem illett a pápaságra. Még ha Isten és Krisztus gyakran került is hamis képbe, sohasem tétetett félre vagy vettetett ki abból a vallási rendszerből. Az egyetlen akadály arra, hogy egy új hatalmat értsünk alatta, a határozott névelő: „a”; mert az „a király” szókapcsolat egy korábban említett királyra vonatkozik. De ha „egy király”-nak fordítanánk, akkor semmilyen nehézségbe nem ütköznénk. A legjobb bibliamagyarázók, Mede, Wintle, Boothroyd és mások a következőképpen fordítják ezt a részt: „Egy bizonyos király a maga tetszése szerint cselekszik ...”, és így mindenképp egy új hatalomról van szó, amely a profetikus képen megjelenik.” (Daniel and the Revelation, Uriah Smith, p. 293)⁸*

„A király” = „egy királynak”!⁹

„A” és „egy” – kis szavak, de ezek határozzák meg az értelmi különbséget. Ha az, amit Uriah Smith mond, helyes, akkor a 36. versben megjelenő „a” király az előző vers királyára kell, hogy utaljon. De ha ott „egy” király áll, akkor okunk van arra, hogy ugorjunk egyet, és egy új erőt vezessünk be. Csakhogy a Bibliában úgy van írva, hogy „a” király! Egy kis szó csupán... És tény, hogy a **jellemvonások igenis ráillenek a pápaságra!**

A bűn embere

⁸ Az úttörőkről szóló CD-re van szükségetek, hogy ezt megtaláljátok, vagy egy eredeti kiadásban kell keresni, mivel ez az idézet a „Daniel and the Revelation” újabb kiadásaiból hiányzik.

⁹ Dániel 11:36-ban használt kifejezés jelentése a következő: „A király” = a pápaságot jelenti, „egy királynak” = egy új királyt jelentene ...

Nagyon sok bibliakommentár elmondja, hogy 2.Thess 2:3-4-ben Pál Dán. 11:36-ot idézi. Erről a részről mindenki tudja, hogy a pápaságról szól: „*Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentisztelekre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.*” (2.Thess. 2:3-4)

White testvérnő, „*A nagy küzdelem*” 45-46. oldalán írja a következőket: „*A pogányság és a kereszténység közötti megegyezésből kelt életre a próféciában megjövendőlt „bűn embere”, aki szembefordult Istennel, és föléje helyezte magát. Sátán mesterműve a hamis vallás, az a gigászi egyházszervezet, mely ékesen tanúskodik arról, hogy Sátán tetszése szerint akarja uralni a földet.*” (A nagy küzdelem, Ellen G. White, 45-46 oldal)

A 36. versben megjelenő vonások ráillenek a pápaságra, és ott az áll, hogy „*a*” király. A 40-ig terjedő versek között egyikben sem találunk okot arra, hogy egy új hatalmat vezessünk be! A 31. verstől kezdve a hatalom a pápai hatalom. A 40. vers pedig elmondja, hogy mi lesz a „*vég idején*”.

Az északi király száma 666

A következő idézet az „*A Word to the Little Flock*” c. könyvből származik, aminek szerzője James White, Ellen White és Joseph Bates - ezért nem tekintik ihletettnek, mert nem tudni, hogy melyik részt írta Joseph, melyiket James és melyiket Ellen. De ne feledjük, hogy a nagy csalódás utáni első kiadványról van szó (1847).

„*Mihály abban az időben kel fel, amikor a Dániel 11. fejezet hatalma [az északi király] „végére jut, és senki sem segít rajta”. Ezen hatalom az utolsó, amely letiporja Isten igaz egyházát: és míg az igaz egyházat lábbal tapossák, míg az egész kereszténység mellőzi őt, addig még nem „jutott a végére”, és Mihály nem kelt fel. A szenteket lábbal taposó utolsó hatalmat láthatjuk Jel 13:11-18-ban. Az ő száma 666.*” (James & Ellen White and Joseph Bates, A Word to the Little Flock, 9. oldal).

Egy alapvető igazság megtámadása

Az északi király alatt már az adventizmus elején a pápai hatalmat értették. És amikor James White a „*Diamond*” sátorban volt a michigani Battle Creekben, akkor lépett elő először Uriah Smith, hogy az északi királyról alkotott új értelmezéséről prédikáljon. Előadásában elmondta, hogy az északi király Törökország. És amikor a prédikációnak vége lett, James White egyenesen a szószékre ment, és prédikációt tartott arról, hogy az északi király miért a pápaság.

James White meg volt győződve arról, hogy az adventizmus egyik alapvető igazságát támadták meg. Ezért lépett a szószékhez, és próbálta megvédeni ezt az alapvető igazságot. Ellen White megdorgálta őt, de nem azért dorgálta meg, hogy mit tanított az északi király kilétéről, hanem azért, mert nyilvánosan ellenkezést szított. Később, éveken át, Uriah Smith és James White azon vitakoztak, hogy ki az északi király. Ez az advent történelem egy olyan része, amit ismernünk kell.

Ámen